

Arrest

nr. 235 492 van 22 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mexicaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2019.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 1 oktober 2019 waarbij de voorzitter de zaak *sine die* uitstelt.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Mexicaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Mexico-Stad. U woonde sinds een tiental jaar met uw ouders, broer en zus in de stad Chapala in de staat Jalisco. U studeerde muziek aan de universiteit in Guadalajara, had een tijdje een eigen restaurant, en werkte de laatste twee jaar in een vastgoedkantoor. Sinds 4 september 2014 bent u in een relatie met M. (O.V. X), een Kosovaarse vrouw die leefde in een erg conservatieve familie waar ze door haar vader werd mishandeld. Jullie leerden elkaar kennen via Facebook en hielden contact via bericht, email, telefoon, enzovoort.

Vanwege de moeilijke situatie waarin uw partner leefde, ontstond al snel het plan om haar naar Mexico te laten overkomen. U nam uw restaurant terug over zodat u haar als werknemer zou kunnen laten overkomen. U botste echter op juridische en administratieve obstakels, aangezien de Mexicaanse overheid Kosovo niet erkent als land. Het was daardoor zelfs niet mogelijk een visum voor uw partner aan te vragen, laat staan er een te krijgen. U schreef verschillende instanties aan, maar men zei u dat ze een ander (bijvoorbeeld Servisch) paspoort zou nodig hebben om naar Mexico te kunnen komen. Zelf kon u, vanwege de vrees voor haar homofobe familie en landgenoten, niet naar Kosovo reizen om uw partner daar te vervoegen. In tegenstelling tot die van uw partner, aanvaardde uw familie uw seksuele geaardheid wel en heeft u tot op heden een goede band met hen. Zij zijn ook op de hoogte van uw relatie en houden contact met uw partner. Buitenshuis stelde u zich privaat op aangaande uw seksuele geaardheid. Sowieso gaat u niet graag uit en was u altijd eerder op zoek naar echte liefde dan naar dates. Toen u op uw werk in het restaurant een keer wel vermeldde dat u lesbisch was, kreeg u daarna vervelende opmerkingen van uw mannelijke collega's. Ook gebeurde het een keer dat een huisbaas van uw ouders hen vroeg om de woning te verlaten omdat u lesbisch bent. U denkt niet dat u als lesbisch koppel in Mexico een normaal leven kan leiden op de manier dat heteroseksuele koppels dat wel kunnen. Omdat haar situatie erg precair was en jullie absoluut samen wilden zijn, beslisten u en uw partner om samen naar een derde land, i.e. België, te trekken waar u veilig samen zou kunnen zijn. U reisde op 27 mei 2018 per vliegtuig van Guadalajara naar Cancun en van daaruit naar Brussel. U diende op 31 mei 2018 samen met uw partner uw verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, verkiezingskaart en rijbewijs; een toestemming om buitenlanders aan te werven en een kopie van een werkaanbieding voor uw partner; emails die u uitwisselde met de immigratiediensten, buitenlandse zaken, de Mexicaanse ambassade in Servië in verband met de visumaanvraag van uw partner; een email van een Deens bedrijf aangaande de mogelijkheid om te huwen; screenshots van conversaties tussen u en uw partner over de laatste jaren; documenten aangaande een transfer van uw asielcentrum omdat u er problemen kende; een online-artikel met een interview dat u en uw partner gaven aangaande jullie situatie; een brief van een Kosovaarse LGBT-organisatie waar uw partner om hulp ging vragen; een uittreksel van het familiewetboek van Kosovo om aan te tonen dat u daar niet kan huwen; een uitnodiging van een evenement van Çavaria; artikels over homofobie in Mexico. Daarnaast legde u een usb-stick neer met verdere foto's en screenshots ter staving van uw relatie, informatie over uw betrokkenheid bij de LGBT-beweging in België, en emails in verband met de mogelijkheid om te huwen in Denemarken of in Italië en in verband met uw pogingen om een visum te verkrijgen voor uw partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. Volgens uw verklaringen kan u niet naar Mexico terugkeren zonder uw partner (CGVS, p. 12). In dit kader dient opgemerkt te worden dat deze asielmotieven van louter persoonlijke en intrafamiliale aard zijn en op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen op basis van familiehereniging met uw in België verblijvende partner dient u de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden.

Voor wat betreft de door u aangehaalde homofobie in Mexico (CGVS, p. 10-11), wordt opgemerkt dat de door u aangehaalde incidenten – uw collega's maakten vervelende commentaren nadat u zei dat u niet op mannen viel, en één keer vroeg een huisbaas uw ouders om zijn woning te verlaten – onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt dat uw eigen familie u steeds heeft gesteund (CGVS, p. 4), dat u in Mexico beschikte over een woonplaats en een job had (CGVS, p. 2-3, 5).

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u de laatste jaren alles in het werk heeft gesteld om uw partner naar Mexico te laten overkomen (CGVS, p. 6-9). U bent uiteindelijk pas naar België gekomen toen bleek dat dit niet zou lukken omwille van het feit dat Mexico Kosovo niet erkent als land. Het is weinig aannemelijk dat u zo veel moeite zou hebben gedaan om uw partner een visum voor Mexico te bezorgen, als u geloofde dat zij daar evenmin veilig zou zijn zo als in Kosovo. U stelde: "ik weet dat er veel misdaad is, maar mijn reden is dat ik niet kan leven zonder de persoon van wie ik houd. Dat kan niet in mijn land, dus dat is de reden dat ik daar niet kan zijn" (CGVS, p. 9). U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u in Mexico vervolging vreest naar aanleiding van uw seksuele geaardheid. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat de Mexicaanse overheid in de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTI-personen. In 2014 werden homofobie en geweld tegen seksuele minderheden opgenomen in de federale anti-discriminatiewetgeving. De federale strafwetgeving verbiedt arbeidsdiscriminatie op basis van seksuele oriëntatie. Verschillende staten hebben wetgeving om homohuwelijken toe te staan (inclusief Jalisco en Mexico-City), en in 2015 oordeelde het Hooggerechtshof dat wetten die het homohuwelijk blokkeerden ongrondwettelijk zijn. De huidige Mexicaanse regering werkt aan nieuwe wetten aangaande de socialezekerheidswetgeving voor homoseksuele koppels. Desalniettemin blijkt dat de Mexicaanse maatschappij inderdaad nog steeds erg conservatief is en dat bepaalde mensen homofoob en transfoob gedrag vertonen, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van LGBTI. Uit dezelfde informatie blijkt echter tevens dat er de afgelopen jaren diverse positieve initiatieven plaatsvonden om de rechten van LGBTI-personen in Mexico te verbeteren en dat er, mede onder invloed van voornoemde progressieve antidiscriminatiewetgeving, geleidelijk aan een mentaliteitswijziging tot stand komt. Zo toonde een bevraging bij katholieke Mexicanen in 2014 aan dat 87 procent vond dat homoseksuelen dezelfde rechten dienen te genieten als andere mensen, en 59 procent voorstander was van het homohuwelijk. Verschillende LGBTI-organisaties strijden openlijk voor de rechten van LGBTI in Mexico. Dat er een positieve evolutie binnen de Mexicaanse gemeenschap kan worden vastgesteld, blijkt tevens uit de organisatie van diverse LGBTI-evenementen in de afgelopen jaren, zoals 'gay parade'-evenementen die in 80 verschillende steden plaatsvinden. Mexico City, waar u vandaan komt en lange tijd heeft gewoond, en Guadalajara, de hoofdstad van de staat Jalisco waar u de laatste jaren woonde, worden specifiek vermeld als 'gay-friendly' steden. Uit de informatie blijkt verder dat LGBTI-personen klacht kunnen indienen en dat er sensibiliseringsinitiatieven worden georganiseerd ten aanzien van de politie, opdat zij op professionelere wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap. Tevens bestaat er sinds 2014 een protocol voor rechters aangaande de behandeling van zaken die seksuele minderheden betreffen.

Betreffende de algemene veiligheidssituatie in Mexico – u stelde dat er veel geweld voorkomt (CGVS, p. 9) – kan, overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Mexico het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes, maar ook corrupte overheden kunnen betrokken zijn. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Mexico is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat jaarlijks miljoenen Mexicanen zowel naar het buitenland als binnen Mexico reizen en dat Mexico een belangrijke toeristische bestemming is voor miljoenen Europeanen, Canadezen en

Amerikanen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Mexico actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Tot slot kan erop gewezen worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in het verleden betrokken was bij incidenten die voldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te worden met een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U heeft bijgevolg niet aangetoond dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort, verkiezingskaart en rijbewijs bevestigen uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Aan uw relatie, uw pogingen om uw partner een visum voor Mexico te bezorgen, het feit dat dit niet gelukt is, het feit dat u in Kosovo niet kan huwen, het feit dat u in Denemarken en Italië om inlichtingen vroeg in verband met een huwelijk, en uw activisme en problemen in België wordt in deze beslissing niet getwijfeld. De situatie van uw partner en andere LGBT in Kosovo wordt evenmin ontkend. Over homofobie in Mexico, zoals aangetoond met de artikels die u neerlegde, werd hierboven al beschreven hoe het loutere bestaan van dit probleem niet aantoont dat u behoefte heeft aan internationale bescherming.

Het feit dat uw partner wel de vluchtelingenstatus toegekend krijgt wijzigt voorgaande appreciatie niet. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers op individuele basis en persoonlijke merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 19 juni 2019 een schending aan van “de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenverdrag’), het principe van gezinseenheid zoals vervat in artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (‘Kwalificatierichtlijn’), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoekster meent dat ze als vluchteling erkend moet worden op basis van het principe van gezinseenheid. Ze haalt artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn aan, stelt dat het niet werd omgezet naar Belgisch recht en direct toepasbaar is. Verzoekster verwijst tevens naar het handboek van UNHCR, waar wordt gesteld dat het principe van gezinseenheid niet is opgenomen in het Vluchtelingenverdrag, maar wel deel uitmaakt van de “final act” van de conferentie die het Verdrag heeft aangenomen en die algemene draagwijdte heeft (stuk 3). Verzoekster wijst op passages uit de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken “UNHCR, Frances Nicholson, *The Right to Family Life and Family Unity of Refugees and Others in Need of International Protection and the Family Definition Applied*, januari 2018” en “UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Family Unity and Refugee Protection (Draft) [Global Consultations on International Protection/Second Track]*, 1 October 2001”, alsook op

rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin het principe van gezinseenheid wordt toegepast.

Verzoekster benadrukt dat niet getwijfeld wordt aan de relatie tussen verzoekster en mevrouw A.M., die werd erkend als vluchteling, noch aan het feit dat zij in hun land van herkomst niet als koppel konden samenleven.

Verwerende partij kan zich volgens verzoekster niet beperken door te verwijzen naar de procedure gezinshereniging. Verzoekster betoogt dat verweerder op geen enkele concrete manier nagegaan is of via deze procedure het principe van gezinseenheid kan worden gerespecteerd. Mocht zij dit wel gedaan hebben, had zij volgens verzoekster kunnen vaststellen dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet - dat gezinshereniging met een erkend vluchteling regelt - *in casu* geen recht op gezinshereniging geeft aan verzoekster, nu verzoekster en haar partner niet gehuwd zijn, dit buiten hun wil om. Zelfs al mocht verzoekster een huwelijk of geregistreerd partnerschap in België afsluiten, dan nog wijst zij erop dat zij de aanvraag tot gezinshereniging niet kan indienen, nu artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat deze aanvraag moet worden ingediend "*bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland*". Verzoekster wijst erop dat haar partner bovendien zou moeten voldoen aan een aantal wettelijke voorwaarden (artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet). Verzoekster besluit dat de mogelijkheid om via de procedure van gezinshereniging een verblijfsrecht in België te verkrijgen afhankelijk is van een aantal onzekere factoren. Verzoekster benadrukt dat omwille van "*deze cumulatie van strikte wettelijke voorwaarden en noodzakelijke voorafgaande procedures, is de procedure gezinshereniging te omslachtig en onzeker om in casu te worden beschouwd als een middel om de gezinseenheid te respecteren*." De toekenning van internationale bescherming aan verzoekster is volgens verzoekster de enige manier om een effectieve toepassing van het principe van gezinseenheid te garanderen.

Verder stelt verzoekster dat verweerder niet enkel moet nagaan of zij al het slachtoffer werd van vervolging in het verleden, maar ook moet onderzoeken wat het risico zal zijn bij een terugkeer. Ze beklemtoont in dit verband dat ze in het verleden altijd erg discreet is gebleven over haar seksuele geaardheid en deze in haar land van herkomst nooit openlijk heeft beleefd. Verzoekster betoogt dat op basis van de rechtspraak van het EHRM niet van haar kan worden verwacht dat zij haar geaardheid verborgen zal houden bij een terugkeer naar Mexico (arrest X. en Y. en Z. tegen Nederland). Verzoekster wijst erop dat *in casu* dus moet worden beoordeeld welk risico verzoekster loopt bij terugkeer naar Mexico wanneer zij zich expliciet zal *outen* als lesbisch. Verzoekster wijst erop dat zij in België openlijk haar relatie heeft beleefd en geeft bovendien aan activistisch te zijn. Volgens verzoekster wordt in de bestreden beslissing een te rooskleurig en eenzijdig beeld van de situatie in Mexico geschilderd, terwijl uit de landeninformatie die verwerende partij aan het administratief dossier heeft toegevoegd blijkt "*dat LGTB's in Mexico, ondanks de gunstige wettelijke initiatieven, in de praktijk nog steeds een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van geweld en dat er ernstige discriminatie heerst. Er bestaat een grote discrepantie tussen wet en realiteit. De staat waarvan verzoekster afkomstig is, Jalisco, blijkt bijzonder gay-unfriendly*". Verzoekster wijst op het rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada waaruit verwerende partij citeert en dat zich in het administratief dossier bevindt, en meent dat dit een veel somberder beeld van de realiteit schetst dan verwerende partij doet uitschijnen. Verzoekster benadrukt dat ze al tien jaar in Chapala woont, een stad in de staat Jalisco, dat ze al lang niet meer in Mexico city woont en nooit in Guadalajara gewoond heeft. Ze wijst op passages aangaande de staat Jalisco in het rapport en betoogt dat ze in één van de meest gay-onvriendelijke regio's van Mexico woont. Waar verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar het feit dat LGBTI-personen klacht kunnen indienen, wijst verzoekster erop dat in het rapport te lezen staat dat dergelijke klacht in werkelijkheid nog niet betekent dat ook bescherming wordt geboden. Verzoekster wijst ook op haar eigen verklaringen waaruit blijkt dat zij niet op hulp van de Mexicaanse overheid kan rekenen. Ze benadrukt dat er een gebrek aan bescherming en een grote mate van straffeloosheid heerst. Verzoekster meent dat verweerder een selectieve lezing van de beschikbare objectieve rapporten hanteert en voert aan dat dit in strijd is met artikel 10 van de Procedurerichtlijn.

Verzoekster wijst op objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat LGBT's in Mexico een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van geweld en discriminatie: "*High Commissioner for Refugees (UNHCR), Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report Universal Periodic Review: Mexico, July 2018*"; "*Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Mexico: Societal norms on gender identity expressions, including in indigenous communities (2016-May 2018), 25 May 2018*".

In het verzoekschrift wordt gevraagd:

"1. In hoofdorde, de bestreden beslissing te hervormen en haar:

(a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

(b) zo uw Raad zou oordelen dat zij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, haar de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen;

2. In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo uw Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over haar statuut van vluchteling".

2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift legt verzoekster volgende stukken neer:

"1. Beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 20 mei 2019.

2. Beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 20 mei 2019 voor verzoeksters partner.

3. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, December 2011, HCR/1 P/4/ENG/REV. 3, [http : //www.refworld .org/docid/4f33c8d92. html](http://www.refworld.org/docid/4f33c8d92.html). p. 36.

4. UNHCR, Frances Nicholson, The Right to Family Life and Family Unity of Refugees and Others in Need of International Protection and the Family Definition Applied, januari 2018, <https://www.refworld.orQ/docid/5a9029f04.html>. p.9 en 25.

5. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Family Unity and Refugee Protection (Draft) [Global Consultations on International Protection/Second Track], 1 October 2001, <http://www.refworld .org/docid/3bf90cb54. html>.

6. UNHCR, Interpreting Article 1 of the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees, april 2001, §11, <http://www.refworld.ora/docid/3b20a3914.html> p.3-4.

7. BCHV, "Waarom de meeste Syriërs vluchtelingen zijn.", november 2014, p. 48, 55-56, <https://www.refworld.org/caibin/texis/vtx/rwmain/opendocpdf.pdf?reldoc=v&docid=552e04a64>

8. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report Universal Periodic Review: Mexico, July 2018, available at: <https://www.refworld.ora/docid/5b57009a7.html>.

9. Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Mexico: Societal norms on gender identity expressions, including in indigenous communities (2016-May 2018), 25 May 2018, MEX106111.E, available at: <https://www.refworld.ora/docid/5b9bdb404.html>.

10. Attest Bureau voor Juridische Bijstand."

Bij verweernota van 11 juli 2019 voegt verweerder *"The ILGA-RIWI Global Attitudes Survey on Sexual, Gender and Sex Minorities, 2017, in partnership with Viacom, Logo and SAGE; pp. 1-2, 223-230"*.

Bij aanvullende nota van 2 februari 2020 voegt verzoekster volgende stukken:

"1. Contactgegevens Mexicaanse ambassade in België;

2. Email dd. 8 oktober 2019;

3. Email dd. 14 november 2019;

4. Screenshots telefoongesprekken Mexicaanse ambassade;

5. Emails dd. 11 november en 26 december 20019;

6. Email van dhr. E.B. dd. 12 december 2019 en antwoord van verzoekster;

7. Uittreksel telefoongeschiedenis verzoeksters raadsman;

8. Email verzoeksters raadsman dd. 26 december 2019;

9. Email E.B. dd. 30 december 2019;

10. Emails verzoekster januari 2020."

Ter terechtzitting legt verzoekster haar *"huwelijksakte dd. 17/7/2019"* neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart Mexico te hebben verlaten omdat ze er met haar partner geen normaal leven kan leiden. Ze vreest in geval van terugkeer naar Mexico problemen te kennen omwille van haar lesbische geaardheid.

2.4.2. Vooreerst stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat de door verzoekster aangehaalde incidenten van homofobie in Mexico – met name de vervelende commentaren in het restaurant waar ze werkte nadat ze zei dat ze niet op mannen viel en het gegeven dat de huisbaas haar ouders vroeg om de huurwoning te verlaten (notities van het persoonlijk onderhoud van 22 maart 2019 (hierna: notities), p. 10) – onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging dan wel ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling of subsidiaire bescherming te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

2.4.3. Uit verzoeksters verklaringen blijkt duidelijk dat haar eigen familie haar steeds heeft gesteund (*"Mijn familie wel, ze weten ervan en ze zijn heel lief, ze houden van mij en van haar. Ze steunden me al die jaren, ik heb heel fijne ouders, ze zijn er voor mij geweest door de hele situatie die we meemaakten, ze belden met haar ook, ze heeft een goede relatie met mijn ouders. Ze vinden haar heel leuk."*, notities, p. 4), dat ze in Mexico een verblijfplaats en werk had (notities, p. 2-3, p. 5) en dat ze de laatste jaren alles in het werk heeft gesteld om haar partner M. naar Mexico te laten overkomen (notities, p. 6-9). Hieruit kan dan ook geen vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade worden afgeleid omwille van verzoeksters seksuele geaardheid, integendeel. De Raad kan geenszins inzien dat verzoekster zoveel moeite zou hebben gedaan om haar vriendin M. naar Mexico te laten komen, indien zij er het risico zou lopen (zwaarwichtige) problemen te kennen omwille van haar seksuele geaardheid.

2.4.4. In tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt, kan uit voorgaande blijken dat zij haar seksuele geaardheid niet volledig geheimhield. Immers blijkt dat haar naaste familieleden en mensen uit haar stadje op de hoogte waren van haar geaardheid, minstens dat verzoekster haar geaardheid niet verborgen hield.

2.4.5. Ook uit de objectieve informatie aangaande de algemene situatie in Mexico kan niet blijken dat de homoseksuele geaardheid op zich aanleiding moet geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Zo werd in de bestreden beslissing terecht gesteld dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier *"blijkt dat de Mexicaanse overheid in de afgelopen jaren aanzienlijke inspanningen heeft geleverd ter inclusie en bescherming van LGBTI-personen. In 2014 werden homofobie en geweld tegen seksuele minderheden opgenomen in de federale anti-discriminatiewetgeving. De federale strafwetgeving verbiedt arbeidsdiscriminatie op basis van seksuele oriëntatie. Verschillende staten hebben wetgeving om homohuwelijken toe te staan (inclusief Jalisco en Mexico-City), en in 2015 oordeelde het Hooggerechtshof dat wetten die het homohuwelijk blokkeerden ongrondwettelijk zijn. De huidige Mexicaanse regering werkt aan nieuwe wetten aangaande de socialezekerheidswetgeving voor homoseksuele koppels. Desalniettemin blijkt dat de Mexicaanse maatschappij inderdaad nog steeds erg conservatief is en dat bepaalde mensen homofoob en transfoob gedrag vertonen, hetgeen soms aanleiding geeft tot fysiek en/of psychisch geweld ten aanzien van LGBTI. Uit dezelfde informatie blijkt echter tevens dat er de afgelopen jaren diverse positieve initiatieven plaatsvonden om de rechten van LGBTI-personen in Mexico te verbeteren en dat er, mede onder invloed van voornoemde progressieve antidiscriminatiewetgeving, geleidelijk aan een mentaliteitswijziging tot stand komt. Zo toonde een bevraging bij katholieke Mexicanen in 2014 aan dat 87 procent vond dat homoseksuelen dezelfde rechten dienen te genieten als andere mensen, en 59 procent voorstander was van het homohuwelijk. Verschillende LGBTI-organisaties strijden openlijk voor de rechten van LGBTI in Mexico. Dat er een positieve evolutie binnen de Mexicaanse gemeenschap kan worden vastgesteld, blijkt tevens uit de organisatie van diverse LGBTI-evenementen in de afgelopen jaren, zoals 'gay parade'-evenementen die in 80 verschillende steden plaatsvinden. Mexico City, waar u vandaan komt en lange tijd heeft gewoond, en Guadalajara, de hoofdstad van de staat Jalisco waar u de laatste jaren woonde, worden specifiek vermeld als 'gay-friendly' steden. Uit de informatie blijkt verder dat LGBTI-personen klacht kunnen indienen en dat er sensibiliseringsinitiatieven worden georganiseerd ten aanzien van de politie, opdat zij op professionelere wijze zou kunnen omgaan met de LGBTI-gemeenschap. Tevens bestaat er sinds 2014 een protocol voor rechters aangaande de behandeling van zaken die seksuele minderheden betreffen."* Uit bovenstaande kan blijken dat wel degelijk rekening is gehouden met het geheel van de beschikbare informatie en geenszins een eenzijdig of rooskleurig beeld wordt geschetst van de situatie van LGBTI in Mexico. Zo werd enerzijds terecht gewezen op de positieve wetgevende en andere initiatieven van de Mexicaanse overheden en een geleidelijke (positieve) mentaliteitswijziging onder de bevolking, maar anderzijds ook op het nog steeds erg conservatieve karakter van de Mexicaanse samenleving, hetwelk kan leiden tot homofoob en transfoob gedrag, discriminatie en fysiek of psychisch geweld. Hieruit blijkt dat, in tegenstelling wat in het verzoekschrift wordt beweerd, niet enkel werd nagegaan of verzoekster al het slachtoffer werd van vervolging in het verleden, doch dat aan de hand van de beschikbare informatie wel degelijk werd beoordeeld welk risico verzoekster zou lopen in geval van terugkeer naar Mexico.

Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier en bij aanvullende nota neergelegde (cijfer)gegevens met betrekking tot discriminatie en geweldpleging ten overstaan van leden van de LGBTI-gemeenschap, dat de situatie voor leden van de LGBTI-gemeenschap in Mexico, een land van ongeveer 120 miljoen inwoners, bovendien regionaal kan verschillen en binnen de gemeenschap zijn subgroepen (zoals bijvoorbeeld transseksuele vrouwen en homoseksuele mannen) die een hoger risico lopen dan andere subgroepen (Immigration and Refugee Board of Canada *"Situation of sexual minorities, including in Mexico City; protection and support services offered by the state and civil society (2015-July 2017)"* van 16 februari 2018, p. 4-5).

2.4.6. Verzoekster wijst in haar verzoekschrift op objectieve landeninformatie en meent dat hieruit blijkt dat LGBT's in Mexico een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van geweld en discriminatie. In het rapport van Immigration and Refugee Board of Canada *"Mexico: Societal norms on gender identity expressions, including in indigenous communities (2016-May 2018)"* van 25 mei 2018 wordt gesteld dat de situatie van personen met een niet-conformerende genderidentiteit in Mexico varieert en dat de ernst van de ervaringen van discriminatie of geweld beïnvloed worden door andere aspecten zoals gender, socio-economische status, immigratiestatus, het behoren tot een oorspronkelijke bevolkingsgroep en rollen zoals het verdedigen van mensenrechten. Bovendien wordt in het rapport een peiling van ILGA geciteerd, waaruit blijkt dat een meerderheid van de respondenten relatief tolerant staat ten overstaan van personen met een homoseksuele geaardheid, wat in lijn ligt met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De nota van UNHCR in het kader van de *"Universal Periodic Review"* door de VN Hoge Commissaris voor Mensenrechten van juli 2018 doet slechts zeer algemene uitspraken over discriminatie van verschillende (minderheids)groepen binnen de Mexicaanse samenleving en is bijgevolg niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te doen ombuigen met

name dat geenszins blijkt dat elk lid van de LGBTI-gemeenschap in Mexico een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van zijn of haar seksuele geaardheid of genderidentiteit.

2.4.7. Waar verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt dat zij de laatste jaren heeft verbleven in de stad Chapala, gelegen in de deelstaat Jalisco, en onder verwijzing naar het rapport "*Situation of sexual minorities, including in Mexico City; protection and support services offered by the state and civil society (2015-July 2017)*" van 16 februari 2018 van de Immigration and Refugee Board of Canada stelt dat haar regio van herkomst "*tot de meest gay-onvriendelijke regio's in Mexico*" behoort, kan dit niet blijken uit dit rapport. De verklaringen die verzoekster uit het rapport citeert zijn afkomstig van één bron en bovendien subjectief en zeer algemeen van aard te noemen. Er kan niet uit afgeleid worden dat de situatie van dien aard is dat alle personen met een homoseksuele geaardheid in Jalisco een gegronde vrees voor vervolging zouden koesteren. Bovendien nuanceerde een andere bron van het voormelde rapport (Immigration and Refugee Board of Canada "*Situation of sexual minorities, including in Mexico City; protection and support services offered by the state and civil society (2015-July 2017)*" van 16 februari 2018, p. 4,) dat het slechts om "*enkele gemeenten*" in Jalisco gaat. Voorts betreffen de cijfergegevens waarnaar verzoekster verwijst (Immigration and Refugee Board of Canada "*Situation of sexual minorities, including in Mexico City; protection and support services offered by the state and civil society (2015-July 2017)*" van 16 februari 2018, p. 5-6) een verslagperiode van iets minder dan 2 jaar (augustus 2016 – 30 april 2017) en is het aantal klachten in de deelstaat Jalisco – 25, ofwel minder dan 10 procent van het totale aantal klachten – zowel in absolute als relatieve cijfers eerder beperkt.

2.4.8. Gelet op voorgaande volstaat het louter verwijzen naar de algemene situatie voor LGBTI-persoon in Mexico niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke. Zij slaagt er niet in haar voorgehouden vrees voor vervolging omwille van haar seksuele geaardheid concreet aan te tonen.

2.4.9. Daarnaast kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij van oordeel is dat ze als vluchteling dient te worden erkend, nu haar Kosovaarse partner M. als vluchteling werd erkend in België (zoals blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal, neergelegd bij verzoekschrift). In het verzoekschrift wordt gewezen op principe van gezinseenheid, op de richtsnoeren van UNHCR, de Kwalificatierichtlijn, rechtspraak van de Raad en rechtsleer.

2.4.9.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat het UNHCR-handboek geen afdwingbare rechtsregels bevat maar algemene richtsnoeren. De richtsnoeren van UNHCR die de bestreden beslissing opsomt zijn dan ook niet meer dan dat.

2.4.9.2. De Raad bevestigt dat artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (2012/C 326/02) de eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven vooropstelt. De Europese wetgever heeft wat betreft derdelanders, hiertoe meerdere instrumenten voorzien.

2.4.9.3. Verzoekster wijst *in casu* op de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

2.4.9.4. Verzoekster voert aan dat een weigering om de vluchtelingenstatus te erkennen door verzoekster terug te verwijzen naar de gewone procedures voor gezinshereniging niet verenigbaar kan zijn met artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn.

2.4.9.5. Het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van arrest van 2 december 2014, A (C-148/13), B (C-149/13), C (C-150/13)/ Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, Nederland stelt dat de Kwalificatierichtlijn "*geen procedureregels bevat voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dus evenmin de procedurele waarborgen formuleert die aan de asielzoeker moeten worden toegekend. Het is in richtlijn 2005/85 dat de minimumnormen voor de procedures voor de behandeling van verzoeken zijn vastgesteld en de rechten van asielzoekers nader zijn bepaald, waarmee in het kader van de behandeling van de hoofdgedingen rekening dient te worden gehouden*" (punt 47).

Het Hof benadrukt inzake overweging 10 van de Richtlijn 2004/83/EG (Overweging 16 van de Kwalificatierichtlijn) *“Deze richtlijn eerbiedigt de grondrechten en neemt de beginselen in acht die met name zijn erkend in het Handvest [...]. In het bijzonder tracht deze richtlijn de menselijke waardigheid, het recht op asiel van asielzoekers en hun begeleidende familieleden [...] ten volle te eerbiedigen.”* Daarom is het vaststellen van de gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade nauw verwant met de taak van beoordeling van bewijs en geloofwaardigheid die primair geregeld wordt door artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Echter indien de voorwaarden vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming onder meer stelt dat de *“in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden (eigen onderlijning), identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient”* dan kan uit het geheel van de voorwaarden niet blijken dat het louter gegeven dat een familielid als vluchteling werd erkend met zich meebrengt dat de andere leden een automatisch afgeleide vluchtelingenstatus zullen genieten.

Dit kan ook blijken uit artikel 23(2) van de Kwalificatierichtlijn dat bepaalt dat de lidstaten *“waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. De bepalingen van de Belgische Vreemdelingenwet inzake gezinshereniging van familieleden van begunstigten van internationale bescherming werden – in tegenstelling tot wat verzoekster beweert – wel in overeenstemming gebracht met de Richtlijn 2011/95/EU. In de voorbereidende werken (Wet 1 juni 2016 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, Parl.St.Kamernr.1730/001) wordt het volgende gesteld: *“Familieleden van een vreemdeling die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, hebben het recht om bij deze vreemdeling te verblijven. Dit recht vloeit voort uit de artikelen 23 en 24 van Richtlijn 2011/95/EU. Artikel 23, lid 1, van de richtlijn stelt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden. Artikel 23, lid 2, van de richtlijn stelt dat de lidstaten moeten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen (artikel 24 betreft de afgifte van een verblijfstitel), overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid. Verblijf op basis van gezinshereniging voor familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet, dient bijgevolg te worden beschouwd als een toelating tot verblijf in de zin van artikel 10 en niet als een machtiging tot verblijf in de zin van artikel 10bis, ongeacht de aard van het verblijf van de gezinshereniger (verblijf van beperkte duur, verblijf van onbeperkte duur, vestiging...)”*.

Ook de arresten nr. 230067 en nr. 230068 van 11 december 2019 van de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen in herinnering dat het beginsel van de instandhouding van het gezin van personen die internationale bescherming genieten verankerd is in artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU. Dit artikel legt de lidstaten op om hun nationale recht zodanig in te richten dat bepaalde gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, en die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, met name aanspraak zouden kunnen maken op de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot tewerkstelling of opleiding (zie HvJ, 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 68). De Raad heeft echter vastgesteld dat noch artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU, noch enige interne of internationale rechtsnorm voorschrijft dat aan de familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet hetzelfde statuut moet worden verleend dan aan deze laatste (RvV 11 december 2019, nrs. X en X).

2.4.10. *In casu* heeft verzoekster niet dezelfde nationaliteit als haar Kosovaarse echtgenote en moet haar verzoek worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan zij de nationaliteit bezit, zijnde Mexico. Zoals hoger gesteld moet dat een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn individueel worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters Kosovaarse echtgenote M. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Mexico, het land waarvan zij de nationaliteit van bezit. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid.

De Raad benadrukt nog dat het doel van de asielpprocedure niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe.

2.4.11. Het verzoekschrift wijst er nog op dat verzoekster nog niet gehuwd is of een geregistreerd partnerschap is aangegaan met haar partner en erop wijzen dat ze, in het geval zij toch met haar partner zou huwen, de aanvraag tot gezinshereniging niet kan indienen, nu artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat deze aanvraag moet worden ingediend *“bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland”*. Verzoekster wijst er tevens op dat haar partner bovendien zou moeten voldoen aan een aantal wettelijke voorwaarden (artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet). De Raad stelt vast dat verzoekster intussen gehuwd is met haar partner, zoals blijkt uit de huwelijksakte van 17 juli 2019 die werd neergelegd ter terechtzitting van 1 oktober 2019. Verder betekent het loutere gegeven dat aan het bekomen van verblijfsrecht op grond van het verblijfsrecht van de als vluchteling erkende echtgenote of geregistreerde partner bepaalde wettelijke vereisten verbonden zijn, en dat de uitkomst van een mogelijke aanvraag om gezinshereniging aldus niet op voorhand met zekerheid kan worden vastgesteld, geenszins dat verzoekster alsnog een internationale beschermingsstatus dient worden toegekend.

2.4.12. Wat betreft het feit dat verzoeksters partner verzoekster niet kon vervoegen in Mexico een rechtstreeks gevolg is van het feit dat Mexico Kosovo niet erkent als onafhankelijke staat (notities, p. 6-7), dient opgemerkt dat het behoort tot de soevereine bevoegdheden van een staat om haar eigen buitenlands beleid, waartoe het erkennen van andere staten behoort, te bepalen. De vaststelling dat de Mexicaanse autoriteiten geen antwoord geven op verzoeksters pogingen een schriftelijke bevestiging te verkrijgen van dit gegeven, zoals blijkt uit de bij aanvullende nota neergelegde documenten, doet hieraan geen afbreuk. Ter terechtzitting wijst de Raad erop dat de contacten met de Mexicaanse ambassade bovendien op onjuiste gegevens steunt. Met name werd niet duidelijk gemaakt dat verzoekster intussen gehuwd is en evenmin werd nader toegelicht dat de status van vluchteling van haar echtgenote werd erkend.

2.4.13. De Raad benadrukt nog dat de bevoegdheid van de Raad in huidige procedure beperkt is tot de beoordeling van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus. De loutere weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

2.4.14. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen voorgaande beoordeling niet wijzigen. Verzoeksters paspoort, verkiezingskaart en rijbewijs bevestigen haar identiteit en nationaliteit, deze zitten niet in het geding. Verzoekster legt voorts tal van documenten voor waarvan de Raad de bewijswaarde niet betwist (toestemming om buitenlanders aan te werven, de fotokopie van een werkaanbieding voor verzoeksters partner, de e-mails die verzoekster uitwisselde met de immigratiediensten, buitenlandse zaken, de Mexicaanse ambassade in Servië in verband met de visumaanvraag van verzoeksters partner, de e-mail van een Deens bedrijf aangaande de mogelijkheid om te huwen, de screenshots van conversaties tussen verzoekster en haar partner over de laatste jaren, de documenten aangaande een transfer van verzoeksters asielcentrum omdat ze er problemen kende en een online-artikel met een interview dat verzoekster en haar partner gaven aangaande hun situatie, een brief van een Kosovaarse LGBT-organisatie waar verzoeksters partner om hulp ging vragen, een uittreksel van het familiewetboek van Kosovo om aan te tonen dat verzoekster daar niet kan huwen, een uitnodiging van een evenement van Çavaria, artikels over homofobie in Mexico, een usb-stick met foto's en screenshots ter staving van verzoeksters relatie met M., informatie over verzoeksters betrokkenheid bij de LGBT-beweging in België, en e-mails in verband met de mogelijkheid om te huwen in Denemarken of in Italië en in verband met verzoeksters pogingen om een visum te verkrijgen voor haar partner. Er wordt immers niet getwijfeld aan verzoeksters relatie, haar pogingen om haar partner een visum voor Mexico te bezorgen, het feit dat dit niet gelukt is, het feit dat verzoekster in Kosovo niet kan huwen, het feit dat verzoekster in Denemarken en Italië om inlichtingen vroeg in verband met een huwelijk, verzoeksters activisme en problemen in België en de situatie van verzoeksters partner en andere LGBT in Kosovo. Er wordt wel geoordeeld dat hieruit geen vervolging kan blijken. Wat betreft de artikelen over homofobie in Mexico werd hierboven reeds beoordeeld dat het verwijzen naar de algemene situatie in Mexico niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst

werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient concreet te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke.

2.4.15. In acht genomen wat voorafgaat, kan noch uit de verklaringen van verzoekster, noch uit het verzoekschrift blijken dat verzoekster vervolging vreest in Mexico in de zin van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Hoewel uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de criminaliteitscijfers in Mexico hoog zijn, blijkt tevens dat dit geweld de vorm aanneemt van louter gemeenrechtelijke criminaliteit. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*. Aldus blijkt dat de slachtoffers van dit geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel, zodat het crimineel geweld in Mexico in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is.

Volledigheidshalve kan toegevoegd worden dat jaarlijks miljoenen Mexicanen zowel naar het buitenland als binnen Mexico reizen, en dat de afgelopen jaren veel Mexicanen na een lang verblijf in het buitenland naar Mexico terugkeerden. Overigens is Mexico een belangrijke toeristische bestemming voor miljoenen Europeanen, Canadezen en Amerikanen en worden reizen naar Mexico, behalve in een aantal staten, niet afgeraden (*“Travel Agent Central: Record 10.6 million tourists visited Mexico in Q1 2018”* van 15 mei 2018; *“Wikipedia: Mexico City International Airport”*; *“Gov.uk: Mexico travel advice”* van 29 maart 2019; *“US Department of State: Mexico travel advisory”* van 9 april 2019).

Gelet op deze vaststellingen dient besloten te worden dat er in Mexico actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK